

Chương Thứ Bảy

AI BẢO ANH HÙNG KHÔNG RỜI LỆ

P hù Dung Sơn.

Dãy núi nhấp nhô kéo dài, từ xa xa nhìn lại như một con rồng khổng lồ uốn khúc. Đến gần, dãy núi không cao, không hiểm tuấn, nhưng trên núi rừng cây âm u, không khí cực kỳ âm trầm đủ giữa trời nắng. Kỳ nam quái thạch rải rác đó đây, thỉnh thoảng lại có một ngọn thác nước đổ ầm ầm tung hơi nước trắng xóa cả một vùng. Cảnh trí đáng để gọi là đẹp xứng đáng để thưởng ngoạn.

Rời khỏi đường lớn. Ngao Tử Thanh dong ngựa vào một con đường mòn nhỏ hẹp nhưng còn khá bằng phẳng, con đường uốn lượn giữa rặng rừng thưa. Ngựa bước đi chậm chạp, người trên ngựa chừng như cũng không có gì phải gấp.

Đường mỗi lúc một gồ ghề, rừng cây mỗi lúc một rậm rạp hơn cảnh sắc có vẻ thê lương lạ lùng. Trong lòng Ngao Tử Thanh đang tái hiện những lời thề non hẹn biển giữa chàng và Thiệu Diệc Hồng, càng nghĩ trái tim chàng như rỉ máu tươi.

Ngao Tử Thanh thở ra một hơi dài thườn thượt, khép mắt lại, cố dần những đợt sóng cảm xúc trào dâng trong lòng. Chàng từ từ mở mắt ra, nhìn dãy núi chạy dài tận chân trời, nhìn bầu trời với những đám mây trắng lã đãng, chàng để hết tâm trí mình vào trời cao rừng thẳm, cố quên đi thực trạng đau lòng mà chàng đang phải chịu đựng.

Một tiếng chim kêu làm xao động khu rừng yên tĩnh, vực Ngao Tử Thanh ra khỏi mộng ảo, trở về thực tại. Ngao Tử Thanh nghe như có một gáo nước lạnh đổ lên đầu mình, sự cảnh giác trở lại thường trực bên chàng.

Ngựa dừng lại, thần thái Ngao Tử Thanh trầm trọng đến khó lòng diễn tả được. Chàng thở dài lẩm bẩm một mình:

Diệc Hồng ơi, ta đã đến muộn nhưng dù muộn, ta cũng đã đến...

Một luồng hàn khí chạy lướt qua tâm khảm. Ngao Tử Thanh lúc lắc đầu trầm giọng nói:

Xưa nay Ngao Tử Thanh này ân oán phân minh, người ta đối với mình thế nào, bất kể là tốt hay xấu cũng sẽ báo lại gấp mười lần. Chỉ có mỗi một mình nàng, Diệc Hồng ơi, ta đã không thể bảo vệ nàng để cho phụ thân nàng lão độc vật không bằng loài cầm thú ấy sát hại mà ta lại không thể báo thù cho nàng. Nỗi mâu thuẫn trong lòng ta nàng có thấu cho chăng?

Những tình cảm thương ghét xáo trộn đan xen, dần vật chàng. Với bản tính của chàng, Thiệu Hỏa Dị ắt hẳn đã phải tan da nát thịt mà chết rồi.

Nhưng chàng lại không thể làm như vậy, sự mâu thuẫn tạo cho chàng nổi thống khổ không nói nên lời. Không ngờ một sát tinh như Ngao Tử Thanh cũng gặp một khó khăn như vậy!

Ngựa không đi tiếp được nữa. Ngao Tử Thanh xuống ngựa dắt đến dưới một gốc cổ thụ. Dường như đã lâu lắm rồi Ngao Tử Thanh mới do dự như vậy trước khi quyết định giết người. Những quyết đoán trí tuệ cùng đạo nghĩa của chàng không biết đã biến đi đằng nào hết rồi!

Chàng bực mình đá phẳng một hòn đá vô tình hiện ra dưới chân chàng, nghĩ thầm:

Tại sao Thiệu Hỏa Di lại chọn Phù Dung sơn làm nơi an táng Diệc Hồng? Phù Dung Sơn quá xa xôi hẻo lánh. Diệc Hồng là một tiểu thư khuê các, nàng làm sao chịu nổi sự tịch mịch ở đây? Thiệu Hỏa Di! Tâm địa người còn độc hơn rắn rít, người không còn chút nhân tính, người không xứng đáng để làm người!

Không khí như ngưng đọng lại, tư tưởng Ngao Tử Thanh như những ánh chớp thoáng hiện lên giữa những lớp mây mù u ám. Những ánh chớp lóe lên rồi tắt ngấm, mây mù cũng tan dần, chỉ có Ngao Tử Thanh là vẫn sầu khổ chất chồng, chàng muôn xua đuổi hết những phiền não trong lòng, nhưng không thể.

Núi yên tĩnh, rừng yên tĩnh, con đường mòn cũng yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng rỉ rả, càng làm cho núi rừng tịch mịch thêm lương hơn.

Người trước ngựa sau, men theo đường mòn gồ ghề, vượt qua vài vạt rừng và vô số đá to đá nhỏ. Cuối cùng trước mắt chàng cũng xuất hiện một mô đất nhỏ, màu đất còn mới tinh.

Mô đất nhỏ nằm đối diện một vực sâu, sau lưng là vách đá dựng đứng, quanh mộ không hoa không cỏ. Lúc sinh tiền, Diệc Hồng rất yêu hoa, bất kể là hoa gì, còn tươi hay rơi rụng héo tàn, nàng cũng yêu thích như nhau. Vậy mà phụ thân nàng lại chẳng trồng cho nàng lấy một khóm hoa.

Ngao Tử Thanh dừng chân đứng lặng quan sát, chàng hít mạnh một hơi dài để lấy dũng khí mà bước tới. Không biết vì lẽ gì, từ rất xa, vừa nhìn thấy mô đất, chàng đã xác định đó là mộ của Diệc Hồng! Đó là trực giác, là một thứ linh cảm, không thể dùng lý trí để giải thích được!

Chàng dừng lại trước ngôi mộ, quỳ sụp trước mộ bia lòng bồn loạn, đau như kim châm muối xát. Nhưng chàng không khóc được, không một giọt lệ, chàng gục đầu trên mộ bia, chết lặng...

Thật lâu sau, chàng từ từ ngẩng đầu lên, hơi lui người lại nhìn lên mộ bia:

“Ái nữ Thiệu Diệc Hồng chi mộ!”

Bảy chữ như bảy nhát đao bổ vào tâm khảm Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:

Ái nữ! Hừ! Hai tiếng đó mà cũng có thể thốt ra từ miệng của Thiệu Hỏa Di được sao? Người có thương yêu gì con gái của người đâu? Người không xứng đáng

để có một người con gái như nàng. Người không xứng đáng...

Qua mấy năm trường lẫn lộn trên giang hồ, xông pha giữa rừng đao núi kiếm, Ngao Tử Thanh không còn là một người dễ xúc động thương cảm dễ rơi lệ nữa. Khi nhìn thấy mộ phần của Thiệu Diệc Hồng xúc cảm trào dâng nhưng chàng vẫn không hề nhỏ lệ.

Ngao Tử Thanh ngừng đầu nhìn xung quanh, tất cả đều yên tĩnh, bình lặng như không có chuyện gì xảy ra. Cũng giống như Diệc Hồng lúc sinh tiền, cuộc sống nàng phẳng lặng như mặt nước hồ thu. Tưởng chừng như không bao giờ phải nảy sinh bất kỳ biến cố nào.

Bỗng...

Ngao Tử Thanh nhìn thấy một khoảng trống giữa nấm mộ, dường như chưa được đắp kỹ. Không biết đây là sơ suất lúc đắp mộ hay là do người hay là thú moi lên.

Ngao Tử Thanh nhíu mày nghĩ thầm:

“Diệc Hồng không những bị an táng nơi rừng sâu núi thẳm, lại còn không có người trông nom chăm sóc vì vậy...”

“A!” lên một tiếng kinh hãi, chàng phát hiện vết đất đắp trên đỉnh mộ mới hơn những nơi khác, vậy là sau khi mai táng có người đã moi lên! Chàng nghe lạnh toát trong xương sống, bước đến gần để xem...

Ngao Tử Thanh nghe như đầu mình vừa bị giáng một đòn sấm sét, chàng lắc mạnh đầu miệng lẩm bẩm:

– Sao lại thế này được? Kẻ nào? Kẻ nào lại tàn khốc đến độ...

Thì ra sau khi ngừng đầu khỏi mộ bia. Ngao Tử Thanh mới phát hiện mộ phần Thiệu Diệc Hồng bị xúc phạm. Và khi nhìn kỹ lại thì chàng đã xác định ai đó đã đào bởi mộ phần của nàng lên. Tại sao? Ai đó đã làm như vậy với mục đích gì?

Mồ hôi tuôn ra như tắm, sắc mặt Ngao Tử Thanh trắng nhợt, đây là biểu hiện của sự bi thương và phần hận cực độ kết hợp lại. Trái tim chàng như bị một khối băng đè chặt, cái lạnh tư tâm khảm lan tỏa nhanh đi khắp cơ thể, máu chàng như đông đặc lại, tim chàng như cũng ngừng đập!

Đôi mắt chàng run run, mắt chàng ươn ướt, huyết dịch trong người lại như lỏng lộn, lát sau mới dần dần lắng dịu xuống, chàng lẩm bẩm:

– Diệc Hồng! Tâm địa của nàng thật tốt, thật lương thiện, nhưng nàng đầu thai nhầm chỗ, có một người cha tâm địa độc ác. Hại chết nàng rồi còn an táng nàng ở một nơi thế này, để rồi lại bị kẻ ác độc nào đó đến lăng nhục mộ phần. Tâm địa của người này còn ác hiểm hơn của phụ thân nàng, còn độc hơn Ngân Đường Hoa gấp trăm lần. Người chết nằm xuống đất rồi, vì lẽ gì khiến hấn phải đào mộ lên?

Càng về sau, giọng nói chàng nghe như tiếng nấc nghẹn, gió lạnh thổi về xào xạc, càng làm giọng nói chàng nghe thê lương hơn.

Bồng Ngao Tử Thanh găm lên:

– Ta sẽ tìm ra kẻ lăng nhục mộ phần nàng, băm vằm hấn thành muôn đoạn, ta bắt hấn phải trả giá gấp ngàn lần những gì mà hấn đã làm!

Những ngày tháng mật ngọt ngày xưa bất chợt lại trở về, lướt qua trong tâm trí chàng. Ngao Tử Thanh như nhìn thấy gương mặt tuyệt thế, nụ cười hiền hòa trong sáng của Diệc Hồng nhưng gương mặt của nàng như các gợn nước trên mặt hồ như có một hòn sỏi ném xuống, to dần, nhạt dần, rồi mờ hẳn.

Trong đôi mắt Ngao Tử Thanh ánh lên những tia nhìn ấm áp yêu thương, nhưng dần dần chuyển thành những tia thống khổ.

Ngao Tử Thanh khép mắt lại, hai giọt châu hiếm hoi xuất hiện bên khóe mắt, nó lớn dần, lớn dần rồi cuối cùng lăn dài trên gương mặt trắng bệch của chàng. Cuối cùng thì chàng đã rơi lệ, những giọt lệ anh hùng rơi xuống, trông còn bi thảm hơn cả máu chảy!

Ngao Tử Thanh mở bừng mắt ra, giọng chàng khản đặc:

– Diệc Hồng, ta thề sẽ bắt hung thủ mang đến đây, lấy máu của hấn rửa sạch những điều khuất phục mà nàng phải chịu.

Chàng cúi xuống, cẩn thận gạt lớp đất bên trên sang một bên, chàng định mai táng Diệc Hồng trở lại. Diệc Hồng nếu còn linh hiển, chắc sẽ rất vui mừng vì được chàng đích thân mai táng nàng. Nàng là một thiếu nữ rất biết thỏa mãn với những gì mình hiện có.

Chàng khấn thầm:

“Diệc Hồng ơi, nàng hãy đi theo ta, ta sẽ nhất định điều tra ra hung thủ, nàng sẽ được thấy ta báo thù cho nàng!”

Bên dưới lớp đất được lấp vội lấp vàng là một tảng đá, hất tảng đá lên, đã có thể nhìn thấy áo quan. Vừa nhìn thấy áo quan, lệ của chàng lại tuôn rơi.

Chàng nghiêng chặt rằng, lòng hận cừu đối với kẻ đào trộm mộ càng lớn, hấn đã không dậy nắp áo quan cho thật kín! Trước lúc mai táng Diệc Hồng lại, Ngao Tử Thanh cũng muốn nhìn mặt Diệc Hồng lần cuối. Tuy Diệc Hồng không còn nói, không còn nhìn chàng nữa, nhưng chàng vẫn muốn nhìn người con gái mà chàng yêu quý nhất trần đời một lần nữa.

Chàng giơ tay, đẩy nhẹ một cái, không cần phải vận lực hất ngược lên...

Suýt chút nữa Ngao Tử Thanh bất tỉnh nhân sự, chàng quỵ xuống đất, toàn thân chàng lạnh cứng, giọng chàng như từ ở đâu đó rất xa vọng về:

– Diệc Hồng đâu rồi? Tại sao nàng lại không có ở đây? Tại sao...?

Sắc mặt chàng tái nhợt, không còn chút huyết sắc, chàng cúi người xuống, đối

mặt với đáy áo quan trống rỗng, thần thái của chàng lúc này trông rất khủng khiếp, không còn giống như ác quỷ hơn. Nhưng trong đôi mắt của chàng, thần quang đã tán lạc hết.

Thật lâu sau, thần trí chàng dần dần trở lại với bản ngã. Lúc này chàng mới nhìn thấy dưới đáy áo quan có khắc mấy chữ, nét chữ rất cầu thả:

“Ngao Tử Thanh, ta bắt ngươi phải đau khổ suốt đời, không một giây khắc nào được yên ổn!”

Ngao Tử Thanh rung động toàn thân té ngồi xuống đất, mấy chữ được viết vội vàng này được khắc bằng móng tay, nếu vậy thì hung thủ là một nữ nhân! Ngao Tử Thanh cố trấn tĩnh vận dụng trí tuệ của mình để suy luận.

“Là nữ nhân? Chắc chắn không phải là Diệc Hồng, bởi nàng không khi nào viết cho chàng một câu như vậy. Người cướp tử thi này rõ ràng là để đối phó mình, ai lại tàn nhẫn đến mức này? Người này nhất định phải biết cả mình và Diệc Hồng, mới lấy tử thi của nàng để có thể nói là trừng phạt mình. Không ngờ trong thiên hạ lại có người hiểm độc đến như vậy...?”

Không gian vẫn tịch mịch, Ngao Tử Thanh ngồi chết lặng nhìn vào hàng chữ nghiêng ngả dưới đáy áo quan. Mục quang chàng chớp động, đầy những tia bi ai, phần uất. Giọng nói chàng nghe lạnh lùng, tàn khốc đến cực điểm:

Bất kể ngươi là ai? Bất kể ngươi có chạy trốn đến chân trời góc bể, Ngao Tử Thanh này phát thệ sẽ tìm ra ngươi sẽ bắt ngươi trả một cái giá đắt gấp ngàn vạn lần những điều mà ngươi đã làm!

Gương mặt tuấn tú của Ngao Tử Thanh đanh lại, đầy vẻ đau khổ và cương quyết. Chàng đã rơi vào nỗi thống khổ cùng cực của trần thế. Nghiến chặt răng, chàng quát lớn:

– Ta sẽ báo thù! Hãy chờ đó!

Chàng rút phất chiết Quỷ Tiêu ra giờ ngang mặt, khấn:

– Diệc Hồng! Tuy nàng không có mặt ở đây, nhưng ta biết nàng rất muốn ta thổi tiêu cho nàng nghe...

Chàng nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa tiêu lên môi, tiếng tiêu vang lên, chậm chậm, thê thiết, bi ai. Nghe như tiếng khóc của kẻ du lang sau khi trở về nhà và nhìn thấy cảnh gia phá nhân vong...

Tiếng tiêu lại biến chuyển nghe như tiếng mưa, tiếng gió trên đường dẫn xuống âm ty đại phủ. Giữa tiếng gió mưa ấy, nghe như có xen lẫn tiếng gào khóc của các oan hồn uống tử.

Tiếng tiêu im bặt, gương mặt Ngao Tử Thanh không để lộ một cảm xúc nào, trong đôi đồng tử của chàng lóe lên hai luồng sát quang cực kỳ khủng khiếp, giọng chàng băng lạnh:

Nếu bằng hữu đến đây vì tại hạ thì cứ việc hiện thân, tại hạ đang chờ!

Tiếng xào xạc khê khàng vang lên, một người mặt mày đầy góc cạnh, mũi to đùng đỏ hồng, toàn thân toát ra một lớp hàn khí đặc dị, bước ra. Đôi mắt ti hí, nhưng rất dài của lão mở to, gương mặt lạnh lùng khốc liệt hơi nhếch lên, nhìn Ngao Tử Thanh từ đầu tới chân mấy lượt.

Mục quang sắc nhọn của lão dừng lại trên gương mặt Ngao Tử Thanh, trông lão người ta liên tưởng đến các chiêu hồn sứ giả của âm ty đại ngục, hoàn toàn không có chút nào ra vẻ con người cả.

Ngao Tử Thanh chậm rãi đứng dậy, bước lên hai bước, cất giọng âm trầm hỏi:

– Bằng hữu đến vì việc gì?

Người kia chớp động mắt, cất giọng cứng cứng nói:

– Người thiên hạ đi đường trong thiên hạ cũng không được sao Ngao Tử Thanh?

Ngao Tử Thanh gật đầu, khóe mép chàng hơi nhấc lên, bình thản nói:

– Người đã biết ta, cũng hay khỏi phải tốn công giới thiệu...

Nhưng liền đó, sắc mặt chàng nghiêm lạnh, giọng đều đều nói:

– Tại sao người biết ta? Tại sao biết ta ở đây? Người đến đây với mục đích gì? Người đã biết ta chắc hẳn người cũng hiểu, Ngao Tử Thanh không đạt được những điều mình muốn nhất định sẽ không để yên!

Người kia im lặng, đứng nhìn Ngao Tử Thanh một lúc lâu, sau đó lão chậm rãi, nói:

– Người tưởng Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục này có thể sợ một tên võ lâm tiểu bối như người sao?

Ngao Tử Thanh lại nhếch mép cười, bình thản nói:

– Người là Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục? Người biết đại danh của người không hù dọa được ta đâu. Ta muốn biết người đến đây làm gì?

Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục trầm giọng nói:

– Người đang nói chuyện với ta đấy không?

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Không lẽ ở đây còn có người khác sao?

Song mục Hạ Phục mở lớn, cất giọng âm u nói:

– Ngao Tử Thanh! Nói để người biết, những lời người vừa nói, từ ba mươi năm qua trong võ lâm chưa có ai dám nói trước mặt Hạ Phục này. Người là người đầu tiên!

Ngao Tử Thanh khê lắc đầu nói:

– Tại hạ không cần biết điều đó, người thứ nhất hay là người thứ bao nhiêu cũng mặc. Có điều cũng cũng nói để người biết đừng tự xem mình quá cao, trong mắt của Ngao Tử Thanh này ai cũng như ai, và tốt nhất đừng trêu vào ta!

Một thoáng oán độc lướt nhanh qua đôi mắt Hạ Phục chỉ thoáng rồi biến mất, giọng lão lại nghe rất hòa hoãn:

– Ngao Tử Thanh! Ta biết người là giống đa tình, người nhất định sẽ đến đây, và không ra ngoài sự tiên liệu của ta, người đã đến dù có muộn mất mấy ngày, nhưng điều đó không có gì quan trọng.

Giọng Ngao Tử Thanh nghe hơi nóng nảy:

– Người đã ở đây chờ ta mấy ngày rồi, vậy...

Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục đã nhận ra sự sốt ruột, sự kích động trong lời nói của Ngao Tử Thanh. Lão cố ý chậm rãi nói:

– Ta biết! Ta biết người muốn hỏi điều gì. Không sai, ta biết kẻ đã đào trộm mộ, kẻ đã cướp đi di hài của vị hồng nhan tri kỷ của người. Ta nhìn thấy rất rõ, người có muốn biết không?

Ngao Tử Thanh nghe mắt mình cay xè, nhưng chàng nén được đôi dòng lệ nóng sắp trào ra. Giọng chàng nghe rất quyết liệt.

– Tức cười! Bản tính của Ngao Tử Thanh này là hiểm, là độc, nhưng không ngờ có kẻ còn hiểm, còn độc hơn cả ta. Đương nhiên ta muốn biết hắn là ai. Hắn là sài lang, ta là thợ săn, ta không bao giờ tha cho hắn!

Hạ Phục vẫn đứng bất động, từ khi xuất hiện đến giờ, ngoài hai mí mắt và đôi môi lão thình thoảng cử động, ngoài ra trông lão giống hệt một pho tượng. Lão cất giọng âm trầm nói:

– Hay lắm! Ta sẽ nói cho người biết, nhưng người phải lấy vật ấy giao cho ta, ta sẽ nói hết, không giấu một chi tiết nhỏ nào!

Mặt Ngao Tử Thanh đánh lại như hóa đá, bước tới trước một bước, giọng trầm đục nói:

– Người cũng biết rõ vật ấy không thuộc về tại hạ, cũng không thuộc về người. Tại hạ nhận sự ủy thác của người đương nhiên không thể giao nó cho người. Tại hạ trân trọng cảnh cáo người tốt nhất là bỏ qua ý định đó đi!

Lão ma tinh thần trầm tĩnh, lạnh lùng nhìn Ngao Tử Thanh không lộ vẻ vội vàng, thật chậm rãi lão hừ lạnh một tiếng nói:

– Ngao Tử Thanh! Ngón nghề dùng lời lẽ hù dọa người của người giữ xài để lúc khác dùng, dùng với người khác. Đem nó ra trước mặt Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục này, người không thấy đáng cười sao? Tiểu bằng hữu?

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Không đáng cười chút nào. Tại hạ chỉ lo người già cả, đầu óc không còn

sáng suốt, không nhận thức những điều lợi hại, nên mới có hảo ý nhắc nhở. Tại hạ tuy không thể giao vật ấy cho người, nhưng lại nhất định muốn biết kẻ đào mộ cướp tử thi là ai. Nếu người muốn sống thêm vài năm nữa thì tốt nhất nên nói cho tại hạ biết!

Hạ Phục hơi ngẩn người, nhưng liền đó lão cất giọng cuồng nộ, quát:

– Ngao Tử Thanh! Người đứng là một tên tiểu tử không biết trời cao đất dày! Ngày hôm nay lão phu cho người được biết thế nào là Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục, để coi người còn cuồng ngạo đến chừng nào.

Ngao Tử Thanh lại tiến lên một bước, sắc diện chàng lạnh lùng, tàn khốc, tựa như sắc diện ác quỷ, giọng chàng nghe rờn rợn nói:

– Người nói cho ta biết kẻ nào đã đào trộm mộ, sau đó người có nhiều bản lĩnh cứ việc giở ra. Ngao Tử Thanh này nhất định sẽ bồi tiếp!

Thần thái của Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục đột ngột bị kích động, song mục lão chiếu hàn quang nhìn không chớp vào mặt Ngao Tử Thanh, da mặt lão không ngừng gành giật. Gương mặt lão vốn đã không dễ coi gì, nay lại càng khó coi hơn, lão nghiêng răng, nói rít qua kẽ răng:

– Ngao Tử Thanh...

Song mục Ngao Tử Thanh thoáng hiện một nét thống khổ cùng cực. Chàng nghiêng răng nuốt lệ vào lòng, giọng thản nhiên nói:

– Bất kể là ai, dù có cừ hận với tại hạ như thế nào đi nữa, muốn báo cừu cứ việc tìm đến tại hạ. Nhưng đằng này, hấn lại đối xử với một thiếu nữ lương thiện mà lại đã quá cố, hành động quá vô sỉ, quá ti tiện, đứng trên lập trường đạo nghĩa giang hồ, hạ bằng hữu thấy không nên nói cho tại hạ biết sao?

Hạ Phục ngẩn người, sau đó cười lạnh nói:

– Người chẳng sống được qua ngày hôm nay, ta có nói cho người hay người cũng chẳng báo được cừu. Nhưng ta cũng làm người tốt một lần, nói cho người biết. Kẻ đào mộ cướp tử thi chính là con gái của Bao Phong Sa. Bao Nghi Tâm và nữ tì của Thiệu Diệc Hồng lúc sinh tiền, Di Nhân!

Ngao Tử Thanh đứng như hóa đá, lòng chàng như bị loạn đao chém nát, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối. Toàn thân chàng như có muôn vạn trùng độc thi nhau cắn xé. Đôi tay chàng đang run, cảm giác mà đã rất lâu rồi chàng không thấy chàng phần hận, nỗi phần hận lớn đến nỗi chàng cơ hồ bị ngất đi!

– Bao Nghi Tâm? Di Nhân?

Bao Nghi Tâm, vì hận mình không để ý đến nàng nên phá mộ, hận tình địch Diệc Hồng nên cướp thi hài nàng, để nàng đến chết mà vẫn không thể yên thân. Nếu đúng là Bao Nghi Tâm thì chỉ có một cách giải thích này là hợp lý hơn cả.

– Vậy còn Di Nhân? Nàng là thị tì gần gũi nhất của Diệc Hồng, nàng và Diệc

Hồng hình như tử muội, ngay đêm hôm mình ở Thiệu phủ, nhìn thần thái khổ sở của nàng cũng đủ nói đến điều đó. Không thể được! Nàng không thể đối xử với Diệc Hồng như vậy, nàng không có lý gì để tàn nhẫn với Diệc Hồng đến độ đó!

Bao Nghi Tâm có thể là một nữ nhân tàn độc như vậy sao? Từ yêu đến hận, vì thỏa mãn lòng cừu hận của mình, nàng có thể làm một việc mà cả quỷ thần cũng phải cảm phẫn đó sao? Hận lòng cừu hận có thể bóp chết lương tâm của con người!

Chàng hầu như không dám tin vào đôi tai mình. Nhưng chàng đã nghe rõ ràng hai cái tên Bao Nghi Tâm và Di Nhân. Bỗng chàng rung mình mấy lượt, tựa như chàng đột ngột rơi vào hố băng sâu vạn trượng!

Cố dần những cảm xúc xung động trong tâm khảm, Ngao Tử Thanh thở ra một hơi dài, cất giọng buồn buồn nói:

– Nếu những điều người nói là sự thật thì...

Hạ Phục tức giận quát:

– Đương nhiên là sự thật, Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục này chưa từng nói việc gì sai sự thật! Hơn nữa nói với một người sắp chết lão phu không có lý do gì để nói dối!

Ngao Tử Thanh lúc lắc đầu, trầm giọng nói:

– Người chắc rằng mình có thể giết được tại hạ?

Hạ Phục cười lạnh nói:

– Đương nhiên! Nếu người không muốn chết thì hãy mau mau hai tay dâng vật ấy cho lão phu, đồng thời dập đầu ba cái tạ tội ngông cuồng với lão phu khi này, và phải mai danh ẩn tích từ đây!

Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:

– Hạ Phục! Người nghe cho rõ đây. Thứ nhất, tại hạ không thể giao vật ấy cho người, thứ hai càng không thể dập đầu trước bất kỳ ai, thứ ba tại hạ cũng không thể mai danh ẩn tích. Nhưng nể tình người vừa nói cho ta biết kẻ đã phá mộ cướp tử thi, nên ta tha mạng cho người!

Hạ Phục nói rít qua kẽ răng:

– Ngao Tử Thanh! Người đúng là con chó đui, đắc tội với Hạ gia gia của người, tội nặng muốn chết chưa đủ đền.

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Hạ Phục! Tuổi người không còn nhỏ nữa, đương nhiên người cũng hiểu rằng mỗi người chỉ có thể chết một lần, nếu người không biết quý tính mạng mình, sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa!

Sắc mặt Hạ Phục chuyển sang màu xanh xám, trong đôi mắt ti hí của lão bắn ra những tia hàn quang cổ quái, trông như lưỡi của con độc xà thè ra từ mặt lão.

Ngao Tử Thanh gần đầu nheo mắt nhìn lão, cười cười nói:

– Nếu người không phục thì cứ tự tiện!

Không chờ Ngao Tử Thanh dứt lời “Vù!” một tiếng, song chưởng lão nhanh như điện xẹt, chớp tới trước mặt Ngao Tử Thanh. Động tác của lão nhanh nhẹn dị thường, tưởng chừng như con người không ai có thể xuất thủ nhanh hơn được!

Ngao Tử Thanh đã sớm có sự chuẩn bị chàng hơi nghiêng mặt, để song trảo đi sượt qua!

Ngao Tử Thanh co tay lại rồi duỗi ra, một làn ánh sáng bạc quét ngang cánh tay chưa kịp thu về của Hạ Phục, Quỷ Tiêu và cả lưỡi Miến đao đồng loạt quét ra, trong một khoảng không gian chật hẹp, xoay trở khó khăn. Ngao Tử Thanh đã thực hiện được cùng lúc mười thế công, liên hoàn, hiểm ác vô luân!

Hạ Phục như bóng u linh lướt nhanh về phía sau, Ngao Tử Thanh như hình với bóng lướt theo, miệng quát:

– Hạ Phục! Chớ có chạy!

Lưỡi Miến đao lại quét ra, hàn phong dậy tứ bề, cuốn theo bụi đất xoắn xít lấy thân hình Hạ Phục.

Hạ Phục cũng chẳng phải tay vừa thân pháp lão khinh linh, nhẹ nhàng tránh khỏi thế công ác hiểm, đồng thời nhanh chóng phản công tám chưởng!

Ngao Tử Thanh cười lạnh một tiếng, lưỡi miến đao đã hóa thành hai mươi chiếc cầu vồng màu trắng, khẽ rung tay một cái, những chiếc cầu vồng, từng chiếc từng chiếc một phiêu phiêu bay về phía Hạ Phục.

Y phục của Hạ Phục phấp phới trong gió, vừa chưởng vừa cước tung ta nhanh như điện xẹt. Trông lão không còn giống là con người nữa, chỉ thấy như một Đa Tỷ Thần (thần nhiều tay) đang múa may tay chân.

Lưỡi Miến đao của Ngao Tử Thanh thoát ẩn thoát hiện, khi xuất hiện thì y như rằng ở một góc độ một vị trí bất ngờ nhất, và khi đối phương tránh né được thì nói đột ngột biến mất như chưa từng tồn tại vậy!

Từng đám từng đám lá khô bị kinh phong cắt nát, cuốn lên quay cuồng trong không trung, rít gió vi vu.

Ngao Tử Thanh kêu lên:

– Ngũ Lôi Thủ chẳng qua cũng đến thế này là cùng!

Dứt lời thân hình chàng lui ba bước tiến ba bước, tránh hết loạt chưởng trao của đối phương công tới, hữu thủ vung lên, phản công, mười đao, tám cước!

Chỉ trong nháy mắt, song phương đã giao đấu hơn hai mươi hiệp. Thế công của song phương đều nhanh, mạnh và hiểm như nhau. Hầu như không để cho đối phương có thời gian kịp suy nghĩ hay tính toán, thế công đến thì tránh né, xong lại phản công. Thân hình cả hai như hai chiếc lá khô quay cuồng trong cơn lốc.

Diện mạo Hạ Phục lại trở về với vẻ lạnh lùng tàn khốc, không thể hiện một chút cảm xúc nào. Tựa như nói vốn được tạc từ đá, vô hồn. Thân hình lão như chiếc cánh quạt, quay vù vù chín vòng lớn, và cứ mỗi vòng như vậy, ở ba góc độ khác nhau lão công ra ba chưởng. Quay đủ chín vòng lão đã công được hai mươi bảy chưởng và hai mươi cước!

Lưỡi Miến đao trong Quỷ Tiêu của Ngao Tử Thanh tựa hồ như có mắt vậy, nó cứ uốn lượn chiếu theo thân hình đang xoay vòng bên ngoài của Hạ Phục phong bế hết tất cả các thế công của lão ở mọi góc độ mọi vị thế!

Khi các thế công của Hạ Phục dừng lại cũng chính là lúc lưỡi Miến đao của Ngao Tử Thanh phản công. Liên hoàn, như sóng Trường Giang hết đợt này đến lượt khác, công một lúc năm mươi thế ở những vị trí hoàn toàn khác nhau!

Hạ Phục cảm thấy áp lực của các chiêu thức xuất phát từ Quỷ Tiêu mỗi lúc một gia tăng. Lưỡi Miến đao mỗi lúc càng tỏ ra hiểm ác hơn, chiêu thức mỗi lúc càng khó đoán định hơn. Lão nghiêng chặt răng, tiếp tục giao đấu!

Trong các thế công như mưa bão đến từ bốn phía, xảy nghe giọng nói Ngao Tử Thanh âm âm vang lên:

– Hạ Phục! Hỏa hầu của ngươi không đến nổi nào. Nhưng ngươi thử ước lượng, ngươi còn duy trì được bao lâu nữa?

Hạ Phục gầm lên một tiếng trầm đục và mặt dù lão không muốn chút nào cũng đành phải lui ba bước. Lau mồ hôi tuôn dài hai bên má, lão nghiêng răng nói:

– Đừng đắc ý quá sớm! Bây giờ vẫn chưa phải là lúc ngươi cuồng ngạo!

Dứt lời lão lại xông lên, song chưởng như điện công về phía đối phương.

Ngao Tử Thanh nhảy lui về phía sau kêu lên:

– Ngươi nhất định liều mạng?

Sắc mặt Hạ Phục biến đổi đến khó coi, trông lão hung hãn như con thú dữ bị thương. Vốn lão cư ngộ Ngao Tử Thanh không chịu nổi qua mười chiêu của lão. Nhưng thực tế, võ công của Ngao Tử Thanh lại cao siêu đến mức lão không dám tin vào những gì lão đang mục kích!

Nói một cách chính xác thì võ công của hai người chênh lệch rất nhỏ, nên Ngao Tử Thanh cũng chẳng cảm thấy nhẹ nhàng gì với trận đấu này. Sợ rằng trong vòng hai, ba trăm chiêu chưa chắc đã phân được thắng phụ!

Ngao Tử Thanh luận về tuổi tác, thì nhỏ hơn Hạ Phục rất nhiều, nhưng luận về tu vi thì lại lão luyện hơn, tinh thâm hơn. Nên nhìn qua có thể thấy chàng đã chiếm thượng phong, phần thắng có vẻ như nghiêng về phía chàng.

Song phương đã giao đấu gần trăm hiệp, Hạ Phục mồ hôi tuôn ướt áo, nhìn lão đã thấy dấu hiệu sốt ruột, như không còn kiềm chế được lòng mình nữa.

Trên trán Ngao Tử Thanh cũng lấm tấm mồ hôi, các thế công của chàng càng

lúc càng mãnh liệt hơn, miệng nói:

– Hạ Phục! Người thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao?

Ngao Tử Thanh chưa dứt lời thì Hạ Phục đã quát lớn một tiếng, thân hình lão di chuyển như hình con rắn nhanh một cách kỳ dị, lượn ra ngoài ba thước, hữu thủ co vào duỗi ra một cái, trong tay lão đã xuất hiện một món binh khí. Món binh khí khẽ huơ lên trong không trung, phát ra những tiếng vù vù như những mũi kim châm vào màng nhĩ đối phương. Làm cho tâm thần đối phương không khỏi bị chấn động!

Nhìn kỹ lại, Ngao Tử Thanh đã nhận ra món binh khí của Hạ Phục hình đầu người, có lẽ được chế bằng chất liệu đồng đỏ, mỗi khi lão quơ lên, chiếc đầu lâu phát ra những tiếng ma kêu quỷ khóc!

Ngao Tử Thanh điểm chân lên một hòn đá nhỏ. Quỷ Tiêu nhanh như chớp quét ngược về phía sau, lưỡi Miến đao di chuyển trong không khí cũng tạo nên những âm thanh nghe lạnh lạnh rờn rợn, đó là chiêu “Thiên Thần Khai Lộ”!

Hàn quang chớp động, ngang dọc trong không trung. Hạ Phục bỗng cảm thấy kinh phong từ trên trời từ dưới đất không ngừng kích tới, nhìn phía nào cũng thấy hàn quang chớp chới. Nhân đầu chùy trong tay lão không kịp hồi về đón đỡ, lão liên tục điểm chân, sợ hãi, gấp gáp lui về phía sau năm bước!

Sắc mặt Hạ Phục xám ngoét trên trán đôi mày, đầu mũi lão xám xấp mồ hôi, trán lão chần chịt gân xanh, song mục trợn trừng, đầy những tia oán độc. Lão vừa xông lên tấn công những đòn chí mạng vừa mạng vừa quát:

– Chưa đến lúc người đắc ý đâu!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Tại hạ đã nói là tha chết cho người nhưng nếu người chấp mê bất ngộ, e rằng lòng từ bi của ta chỉ có giới hạn. Hạ lão huynh tại hạ khuyên người mau hồi đầu, bây giờ hãy còn kịp!

Miệng chàng cười cười nói nói, nhưng chiếc Quỷ Tiêu trong tay đã quơ lên, xuất thủ một chiêu “Thiên Vương Thác Thập”!

Chỉ thấy một dải lụa bạc bay qua, hỏa hàn quang lóa mắt, chiếc Nhân đầu chày trong tay Hạ Phục không ngừng kêu lên những tiếng “Oang... Oang... “ đỡ trên đón dưới, điểm trái gạt phải. Nhưng hình như vẫn không ngăn được từng lớp từng lớp lớp bóng bạc ưỡn lượn dồn dập áp sát thân thể lão.

Hạ Phục gầm lên một tiếng như con hổ bị thương, thân hình như u linh nhanh như chớp lướt ra xa. Chiêu thức “Thiên Vương Thác Thập” của Ngao Tử Thanh vừa dứt, lão cất giọng âm trầm cười lạnh, sau đó đột ngột quát lớn:

– Tiểu tử người không biết thế nào là vừa đủ cả!

Quỷ Tiêu vẫn không ngừng chuyển động trên không trung đảo lộn, tạo nên những áng mây đen chao lượn, và lưỡi Miến đao như những tia sét từ trong các

đám mây đen liên tục bắn ra, tất cả đều nhằm vào người Hạ Phục, chiêu thức nguy dị, hiểm độc đến cùng cực!

Hạ Phục thất sắc, thân hình lão bắn vọt lên không trung, nhưng mới lên đến nửa chừng, đã nghe lão “Oe” lên một tiếng, há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Thân hình lão phiêu diêu đáp ra ngoài hơn trượng cất giọng rờn rợn nói:

– Ta sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Đừng nóng nảy như vậy, nộ hỏa công tâm không hay ho gì cho người luyện võ đâu!

Dứt lời, hai tay chàng giơ ngang ra phía trước, thân hình chàng như ánh chớp giữa tầng không, đột ngột cất lên, hai tay vòng lại, Quỷ Tiếu quay tít, không khí dường như cũng chuyển động theo, tạo nên những làn sóng ngầm ùn ùn xoay chuyển quanh Hạ Phục. Lưỡi Miến đao chém xa xa một cách tàn khốc về phía Hạ Phục đang cố tìm đường trốn tránh!

Hạ Phục vừa liên tiếp thoái lui, Nhân đầu chùy cũng không ngừng đỡ gạt, chỉ nghe hàng loạt tiếng “u... u... “ quỉ khốc thần sầu, lão cũng công được mười tám lần!

Bỗng...

“Oong... “ một tiếng chấn động không gian, tiếp theo là “Kẹt” một tiếng nặng nề, lửa bắn tung tóe, xen lẫn vài giọt máu. Chiếc trường bào màu lam của Hạ Phục bị hót đứt một mảnh lớn.

Ngao Tử Thanh không thừa thắng truy kích, chàng dừng tay, cười nhẹ nói:

– Hạ bằng hữu, cảm thấy thế nào? Chút công phu của Ngao Tử Thanh cũng không đến nỗi nào phải không?

Trong đôi mắt ti hí của Hạ Phục phát ra những tia sáng kỳ dị, không ai có thể đoán nổi lão đang nghĩ gì trong đầu, mồ hôi tuôn ra ướt đầm gương mặt nhăn nheo và nhiều góc cạnh của lão. Hổ khẩu bị rách toét, máu tươi vẫn không ngừng tuôn ra!

Nhưng dù vậy thế công của lão vẫn không ngừng. Nhân đầu chùy vẫn không ngừng múa lên, từ một không gian chật hẹp lão đã xuất thủ năm chiêu. Năm chưởng giống hệt nhau, ở năm vị thế khác nhau, chưởng phong dũng mãnh, đồng loạt công kích Ngao Tử Thanh, tưởng chừng như có tới năm Hạ Phục đang đứng ở năm hướng khác nhau đồng thời xuất thủ vậy!

Thân hình Ngao Tử Thanh bắn vọt lên không trung, dừng lại một thoáng ở trên đó, rồi đột ngột lao xuống.

Hạ Phục ném chiếc nhân đầu chùy đi, song thủ hướng lên trên, chờ đợi...

Ngao Tử Thanh không đối chưởng với đối phương, thân hình chàng đảo thành

một vòng tròn kỳ diệu, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống đất nói:

– Kim cang quyền của người quả thật bất phàm, bội phục!

Song phương đã giao đấu được trên dưới hai trăm hiệp. Ngao Tử Thanh hiểu rất rõ thực lực của mình, chàng đã tung hoành ở Trung Nguyên không phải mới một ngày một bữa, chưa có ai có thể một chọi một mà cầm cự được với chàng từng ấy chiêu, và đặc biệt là thời gian dùng tay không nhiều hơn dùng binh khí!

Khí chất cuồng ngạo bất khuất lưu chuyển ngấm trong huyết quản chàng bị kích thích dữ dội, chàng nhanh như chớp công kích mười thế. Chỉ trong nháy mắt, song phương lại trao đổi thêm mười lăm hiệp nữa.

Ngao Tử Thanh trầm trầm nói:

– Hạ Phục! ngày hôm nay Ngao Tử Thanh sẽ cho người được đại khai nhãn giới, hãy cẩn thận!

Đôi tròng mắt Hạ Phục đột ngột như muốn lòi ra ngoài, lão chỉ hừ lạnh một tiếng không đáp lời, trong nháy mắt lão công liên tục hai mươi chưởng. Gương mặt hung hãn của lão đỏ sậm lại, hai mươi chưởng của lão bổ đầy không gian như một tấm lưới khổng lồ chụp xuống đầu Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh chấn động kêu lên:

– Thái dương thần công!

Đúng vậy, đây chính là Thái dương thần công. Môn công phu thất truyền đã lâu. Ngày hôm nay, nếu không gặp phải một kình địch quá mạnh như Ngao Tử Thanh. Hạ Phục cũng đã không dùng đến nó. Chẳng trách, Ngao Tử Thanh tỏ vẻ kinh ngạc đến như vậy!

Áp lực từ phía Ngao Tử Thanh không ngừng tăng lên, dù Hạ Phục đã dùng đến công phu Thái dương thần công nhưng lão cơ hồ không còn chống cự nổi nữa. Một mặt vung chưởng chống cự, một mặt kêu lên:

– Những màn kịch hay hãy còn ở phía trước!

Thân hình Ngao Tử Thanh di chuyển theo những đường cong quái dị. Quỷ Tiêu chớp động, thế công cực kỳ hung hiểm không ngừng tuôn ra. Hạ Phục không còn cách nào hơn, liên tục lui năm bước.

Ngao Tử Thanh mồ hôi như tắm hơi thở gấp gáp, nhưng chàng lại cất giọng cười cuồng ngạo nói:

– Thái dương thần công của người mạnh hay là Thiên Vương Thác Thập của ta hiểm?

Bỗng...

Thân hình Hạ Phục đột ngột biến đổi, nhưng bỗng dừng ngắn đi một đoạn lớn trong một nháy mắt sau khi thân hình Hạ Phục ngừng lại, tốc độ xoay chuyển của lão được tăng nhanh hơn rất nhiều, trông hai ống tai áo của lão giật thành phạch

trong gió, không thể tưởng tượng nổi con người lại có thể cử động nhanh đến như vậy được, điều đáng sợ hơn là những luồng kinh đạo phát ra từ người lão mạnh kinh hồn!

Ngao Tử Thanh xoay tít Quỷ Tiêu, ngân quang như những đợt sóng lạnh lướt đi lướt lại, phản công chín chiêu, nhưng lần nào vừa chạm vào vòng cương khí quanh người đối phương đều bị chấn dội trở lại. Thế là chàng cùng Quỷ Tiêu đảo lộn về phía sau tránh né...

Hạ Phục liên tục huy vũ đôi ống tay áo, kinh đạo như những ngọn núi liên tục xoay chuyển quanh người, thỉnh thoảng lại có một vài ngọn nhằm người Ngao Tử Thanh không ngớt đảo người tránh né, lão cất tiếng cười khàn khàn, nói:

– Tiểu tử, ngón này thế nào?

Liếm liếm những giọt mồ hôi đọng muối mặn chất trên môi, Ngao Tử Thanh vừa nháy nhót tránh né những đợt kinh phong kích về phía mình vừa chú mục nhìn vào thân ảnh Hạ Phục quay cuồng mờ ảo giữa lớp bụi mù, nói:

Lòng nhẫn nại của tại hạ đã đến mức cuối cùng, hạ lão đầu chớ oán trách tại hạ!

Quỷ Tiêu trong tay chàng đột ngột đẩy kéo ra ngoài một thế, toàn thân chàng biến thành một quả cầu, chuyển tròn chuyển tròn nhanh như chớp vọt lên không trung, lưỡi Miến đao phát hào quang, biến thành một làn sóng bạc miên mạn, vô cùng vô tận. Không gian như bị những tiếng rít gió bén nhọn cắt nát, áp lực lên mỗi phân mỗi tấc trong vòng bốn năm trượng vuông đột ngột gia tăng...

Trong những đợt kinh phong như bão tố tạo nên do những loạt công kích của hai tay nội gia tuyệt đại cao thủ, rừng cây không ngừng nghiêng ngã, vô số đá to đá nhỏ bị bùng khỏi mặt đất, bay lượn vèo vèo trên không trung, cảnh tượng trông vô cùng khủng khiếp!

Ngao Tử Thanh biết đã đến thời điểm quyết định nhất, không thể phân tâm dù chỉ trong một cái nháy mắt trong đám bụi mù chen lẫn với lá cây và đá nhỏ đang bay loạn xạ trong không trung ngân quang chớp động, chưởng quang ngang dọc.

Hạ Phục dừng lại trong một phần mười cái chớp mắt để thi triển Thái Dương thần công, lá bùa hộ mạng của lão. Và tuy chỉ dừng lại trong một khoảng thời gian cực ngắn như vậy, nhưng cũng đã đủ để cho đối thủ của lão một cơ hội. Quỷ Tiêu, Miến đao, chưởng ảnh của Ngao Tử Thanh như mưa đá rơi liên cuồng xuống đầu lão, Hạ Phục vận hết sức bình sinh, chưởng thiết tụ cùng sử dụng một lượt... “Bùng!... Bùng!”... Hạ Phục bị trúng một chưởng bay vọt ra khỏi vòng chiến. May mà lão tránh né nhanh, nhưng lão cũng đau đến mức hơi thở muốn ngừng hẳn lại!

Tìm nháy muốn vọt khỏi lồng ngực, khí huyết đảo lộn trong huyết quản, hai mắt tối đen, ngay trong lúc thế như ngàn cân treo sợi tóc ấy. Hạ Phục đã kịp đổi chưởng di động người cố gắng tránh qua được lưỡi Miến đao lưỡi ngang qua cổ,

tránh được đầu tiêu điểm xuống Tam Tinh huyết, nhưng lão đã không tránh được một chưởng kích ngang vai. Lão đã làm tất cả những gì có thể làm được, như tránh trọng lực, tránh tử huyết... nhưng lực đạo của đối phương quá lớn, lão cơ hồ không đứng vững nổi nữa!

Ngao Tử Thanh cất tiếng cười như sấm rền, trong tiếng cười vang vang thân hình chàng lại cất lên...

Thân hình Ngao Tử Thanh trên không trung, chưởng tiêu dao lại liên tục rơi xuống...

Hạ Phục cố nén cái đau như xé nát vai trái, nhìn thấy thân hình Ngao Tử Thanh đang ở trên không trung, lão hơi biến sắc, nhưng chỉ một thoáng mặt lão đánh lại, những tia oán độc trong mắt lão không ngừng bắn ra, nghiêng chặt răng. Lão không lui lại, lão đã quyết định, phen này nhất định phải cùng đối phương đồng qui ư tận...

Nhưng chưởng ảnh, quỷ tiêu, miến dao của Ngao Tử Thanh đến trên đầu của Hạ Phục bỗng dưng biến mất, biến mất một cách quái dị như chúng chưa hề tồn tại, thân hình Ngao Tử Thanh chậm chậm rơi xéo ra ngoài. Đáp xuống đất xong còn lui ba bước. Ngao Tử Thanh mới lấy lại được thăng bằng đứng vững.

Hạ Phục cảm thấy áp lực bỗng biến mất, lão không tự chủ được giơ tay dụi mắt lão không tin làm mình hãy còn sống. Ngẩn người một lúc, Hạ Phục cuồng nộ lão quát vang như sấm:

– Súc sinh! Người muốn chém thì cứ chém, giết thì cứ giết, lão phu không cần nhận ân huệ của người! Đừng tưởng làm như vậy rồi mai này lão phu không giết người!

Ngao Tử Thanh cất giọng lạnh như băng nói:

– Người muốn chết thì không gì dễ bằng, có điều không phải ngay bây giờ. Tại hạ sẽ cho người một lần được hoàn thành tâm nguyện!

Hạ Phục vừa thở hổn hển vừa nghiêng răng, gầm gừ:

– Người cho rằng lão phu sợ người? Đừng đắc ý quá sớm, dù người giết được ta, người cũng không dễ chịu như người tưởng đâu?

Đôi mắt như mắt rắn của lão cảm phần nhìn chăm chăm Ngao Tử Thanh!

Ngao Tử Thanh thở ra một hơi dài, vẻ mệt mỏi chàng liếm liếm đôi môi khô ráp của mình, tiến tới hai bước, đứng lại, chậm rãi nói:

– Hạ Phục! Giờ thì người nói cho ta biết. Bao Nghi Tâm và Di Nhân cướp đi di thể dưới mộ như thế nào?

Da mặt Hạ Phục chuyển sang màu vàng, trầm ngâm một thoáng, cất giọng âm âm nói:

– Hai ngày trước đây, vào một đêm khuya, hai người mang theo cuộc xẻo, rõ

ràng là đã định sẵn kế hoạch trước lúc tới đây. Từ đầu đến cuối, cả hai không nói lời nào, đào lấy tử thi xong là lập tức bỏ đi. Hai người không hề biết đến sự tồn tại của ta ở ngay bên cạnh, còn ta thì cũng lười, không thèm để ý đến chúng.

Sắc mặt Ngao Tử Thanh hơi biến đổi, song mục chàng chớp động hàn quang lạnh lùng nói:

– Hạ Phục! Tại sao ngươi lại nói với ta những lời này?

Hạ Phục trợn mắt quát:

– Không phải là ngươi hỏi ta sao?

Gương mặt Ngao Tử Thanh như được phủ một lớp sương mỏng, cất giọng âm âm nói:

– Không sai! Tại hạ đã hỏi ngươi, nhưng ngươi đã nói dối, tại hạ muốn biết tại sao ngươi phải nói dối? Kỹ xảo nói dối của ngươi còn quá kém hoặc giả ngươi đã chọn sai đối tượng!

Hàn quang chớp động trong đôi mắt rắn của Hạ Phục, lão trầm giọng nói:

– Ngao Tử Thanh, Ngũ Lô Thủ Hạ Phục này thành danh trong giang hồ đã lâu, làm gì có chuyện phải nói dối với một hậu sinh tiểu bối như ngươi? Ngươi đánh giá ta quá thấp ngươi cuồng ngạo đến không tưởng tượng, Ngao Tử Thanh!

Ngao Tử Thanh gật đầu tỏ vẻ đồng ý với luận điểm của đối phương, nói:

– Tại hạ thừa nhận công phu của ngươi không đến nỗi tệ, thành danh trong giang hồ hoàn toàn không phải nhờ may mắn. Nhưng... ngươi cũng đánh giá Ngao Tử Thanh này quá thấp! Ngươi nói Bao Nghi Tâm và Di Nhân từ đầu đến cuối không mở miệng nói lời nào phải không?

Hạ Phục chớp chớp mắt không đáp.

Ngao Tử Thanh chậm rãi tiếp:

– Họ không nói chuyện ngươi làm thế nào biết được hai người đó chính là Bao Nghi Tâm và Di Nhân? Ngươi biết hai người từ trước? Với Bao Nghi Tâm, điều ấy tạm chấp nhận được. Nhưng với Di Nhân, ngươi làm sao biết mặt nàng? Một thiếu nữ chưa hề bước chân ra giang hồ, lại là một tì nữ, chẳng phải là một thiên kim tiểu thư của danh môn đại gia! Ngươi làm sao biết mặt nàng? Hạ Phục! Ngươi cho Ngao Tử Thanh này là hạng người nào?

Ngũ Lô Thủ Hạ Phục chú mục nhìn Ngao Tử Thanh một lúc, lão đột ngột cất tiếng cười âm lạnh, nói:

– Ngao Tử Thanh! Ngươi rất thông minh, sáng trí, lão phu bội phục! Nhưng cho ngươi thông minh đến đâu cũng không thể biết được nguyên nhân xác thực! Vì vậy ngươi cũng chẳng có gì để đắc ý!

Ngao Tử Thanh mỉm cười, giọng bình thản nói:

– Cũng chính vì tại hạ không biết được nguyên nhân xác thực nên mới mong người chỉ giáo. Hạ lão huynh chắc không tiếc rẻ gì mà không vui lòng chỉ giáo?

Trong song mục Hạ Phục lại phát xạ hàn quang, thần thái lão thể hiện một nét ngụy dị cất giọng cười khanh khách nói:

– Được! Nói hết cho người nghe cũng không thành vấn đề! Tử thi chính là do hai người này cướp đi, nhưng sau lưng hai người còn một nhân vật thứ ba, lão phu tuy đã nói dối nhưng không phải là toàn bộ. Chẳng qua vì ta chưa muốn nói ra kẻ đứng sau lưng ra lệnh kia mà thôi!

Ngao Tử Thanh đứng im lặng nghe trong lòng chàng nghe như đang đóng băng, chàng hơi rợn người. Ngưng giọng chàng nghe vẫn tĩnh như không:

– Xin chỉ giáo tường tận!

Hạ Phục hơi ngênh mặt lên, trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Lão phu đã nói vượt quá phạm vi mà lão phu nên nói. Những việc khác người tự đi tìm hiểu lấy. Nhưng lão phu cũng cung cấp cho người một đầu mối. Thạch Quái Trượng có liên quan đến việc này, người có thể đi tìm hắn, những điều lão phu có thể nói cho người biết chỉ đến mức này!

Ngao Tử Thanh lẳng lặng quan sát thần thái của đối phương, nghe xong chàng trầm giọng nói:

– Thạch Quái Trượng mà người nói có phải là Thạch Quái Trượng ở Đoạn Trường Cốc không? Lão đã tự giam mình trong Đoạn Trường Cốc làm thế nào lại có liên quan đến việc này? Hay là lần này người nói dối với tại hạ với mưu đồ khác nữa?

Hạ Phục điềm nhiên đáp:

– Tin hay không tùy ở người, lão phu không ép buộc người phải đi tìm Thạch Quái Trượng. Dù sao thì ta cũng chẳng lợi lộc gì trong chuyện này!

Ngao Tử Thanh cười khanh khách nói:

– Đúng vậy! Tại hạ cũng cảm thấy khó hiểu, người không được lợi lộc gì trong chuyện này, tại sao người lại tốt đến độ kể hết những chuyện này cho tại hạ nghe, hơn nữa người vừa trúng một chưởng của ta, người không ôm hận trong lòng?

Hạ Phục đưa tay nắn nắn đầu vai trái, lão lại nghe đau nhức thấu tâm can, đó là kết quả của trận đấu không tiền khoáng hậu với Ngao Tử Thanh vừa rồi. Lão quay mặt nhìn trời, giọng thản nhiên nói:

– Đương nhiên lão phu có điều kiện để nói những điều đó, không đạt được chút lợi lộc nào, đương nhiên lão phu sẽ không làm, người thấy có đúng không?

Ngao Tử Thanh khẽ nhếch mép nói:

– Đúng vậy! Như vậy mới giống bản chất của người. Nhưng người làm sao biết tại hạ sẽ chấp nhận điều kiện của người? Hơn nữa điều tại hạ muốn biết người

đã nói rồi, tại hạ không chấp nhận điều kiện thì người phải làm sao?

Sắc diện Hạ Phục băng lạnh, không thể hiện chút cảm xúc nào, giọng lão lành lạnh:

– Lão phu tin người! Bởi vì người là Quỷ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh, người không phải là người khác, người chính là Ngao Tử Thanh!

Ngao Tử Thanh cười điên cuồng, tiếng cười chàng nghe rền rền như sấm động, một lúc sau, chàng ngưng cười nói:

– Hạ Phục! Người biết lấy lòng người lắm. Cho dù người nói không thật lòng, tại hạ cũng rất lấy làm thích thú cho dù điều kiện của người hơi quá đáng tại hạ muốn từ chối cũng cảm thấy khó mở lời! Người nói đi!

Hạ Phục nhìn thẳng vào mặt Ngao Tử Thanh thần sắc lão trông rất cổ quái, chậm rãi nói:

– Lão phu muốn người phát thệ, không được nói việc ngày hôm nay với bất kỳ ai. Người có bằng lòng không?

Ngao Tử Thanh hơi ngần người một thoáng sau đó chàng nở một nụ cười tươi hởi lại:

– Tại sao?

Hạ Phục nói như đinh đóng cột:

– Không tại sao cả, người không cần hỏi lão phu, người chỉ cần phát thệ là được rồi!

Ngao Tử Thanh mỉm cười lắc đầu nói:

– Để đáp lại những điều người đã nói cho ta biết, tại hạ đồng ý với điều kiện của người, nhưng tại hạ không phát thệ. Tại hạ đã nói lời nào là nhất định thực hiện, không cần đến hai tiếng “Phát thệ”, người hiểu chưa?

Hạ Phục trừng mắt, giọng găm gù:

– Không được! Người nhất định phải phát thệ ta mới tin được người!

Ngao Tử Thanh nhếch mép để lộ một nụ cười, hai tay chấp sau lưng, gật gù nói:

– Người lại nói dối nữa rồi! Lúc nãy người nói người tin tưởng tại hạ mà? Tại sao mới đó lại trở quẻ rồi? Nói cho người biết...

Giọng chàng đột ngột trở nên quyết liệt:

– Có tin được tại hạ hay không đó là việc của người! Còn một lời tại hạ đã nói nhất định sẽ thực hiện. Nếu sau này người trong giang hồ biết chuyện xảy ra ngày hôm nay thì đó không phải là trách nhiệm của tại hạ!

Song mục Hạ Phục lại nhấp nháy hàn quang, lão buông gọn:

– Mặc xác người!

Ngao Tử Thanh thoáng nhìn mình chàng lạnh lùng nói:

– Tại sao người bỗng đứng dễ dãi như vậy? Không lẽ tất cả những người này đều là người của người sao?

Hạ Phục trầm hấn sắc mặt xuống lạnh lùng nói:

– Người đã sớm phát hiện ở đây có người? Hay là người chỉ đoán mò?

Ngao Tử Thanh kêu khổ thầm, từ trong rừng đã có mười mấy bóng người xuất hiện, cách chỗ hai người không đầy ba mươi trượng!

Ngao Tử Thanh khẽ nhếch mép cười nói:

– Không sớm hơn cũng không muộn hơn, ngay khi chúng vừa đến thì ta đã phát hiện ra! Có điều những người này không biết thuộc phe phái nào? Theo tại hạ được biết, Hạ Phục người xưa nay đi lại chỉ có một mình. Người đi mượn trợ thủ ở đâu vậy?

Hạ Phục ngạo nghễ nói:

– Những người này là cao thủ của Mai Lâm Môn!

Ngao Tử Thanh trề môi ra vẻ xem thường, nói:

– Thật không ngờ người lại đi tìm người của Mai Lâm Môn làm trợ thủ! Mới mấy ngày trước đây người của Mai lâm Môn còn kính cẩn mời tại hạ đến để đãi trà nửa là! Nhưng mới qua vài ngày lại trở mặt đối đầu với tại hạ. Giang hồ hung hiểm, thế sự khó lường, quả nhiên không sai. Bằng hữu hay kẻ địch, vốn không thể phân định được!

Hạ Phục trầm giọng nói:

– Không sai! Nếu ngày hôm ấy người không cứu một thủ hạ của Mai Lâm Môn thì lão phu cũng không biết về phía này. Người đã tự để lộ hình tích, vận mạng đã an bài, người cũng đừng oán trách người khác làm gì!

Ngao Tử Thanh mỉm cười, chàng không coi tình thế hung hiểm trước mắt là quan trọng, bình thản nói:

– Người muốn thế nào?

Hạ Phục cất giọng âm trầm nói:

– Với lực lượng của Mai Lâm môn, cộng thêm lão phu, Ngao Tử Thanh, người có chắc rằng người sống qua nổi ngày hôm nay không?

Ngao Tử Thanh bình thản nói:

– Người đã có trợ thủ, chắc chắn giết được tại hạ, vậy người còn nói những lời khi nãy với tại hạ làm gì? Còn đặt điều kiện làm gì? Mục đích của người là gì?

Hạ Phục cười lạnh lạnh nói:

– Để kéo dài thời gian! Để cho chúng có thời gian chuẩn bị, hơn nữa những

điều đó có tác dụng làm phân tâm người. Lão phu tin rằng, người nghe những lời ấy xong, nhất định phải rất sốt ruột muốn tìm ra sự thực. Dù rằng giờ đây lão phu đã nói cho người biết dụng ý của lão phu, người vẫn không dè nén được các cảm xúc trong lòng, lão phu nói có đúng không?

Ngao Tử Thanh cười ha hả nói:

– Đúng! Rất đúng! Người rất sành tâm lý người khác, tại hạ bội phục. Có điều chờ tại hạ thanh toán các người xong rồi sau đó đi tìm Thạch Quái Trượng cũng không muộn. Người thấy có đúng không?

Hạ Phục hừ lạnh nói:

– Thì người cứ việc thử!

Ngao Tử Thanh đột ngột nghiêm mặt lại, lạnh lùng quát:

– Các bằng hữu Mai Lâm Môn, Ngao Tử Thanh ở đây, các vị còn chờ gì nữa?

Tiếng nói của chàng vang vang như tiếng đại hồng chung, dư âm lời nói còn vang động giữa các vách đá, thì đã thấy rất nhiều bóng người từ từ di chuyển tới. Chỉ nghe tiếng bước chân của chúng cũng đủ nhận ra, chúng rất e dè kẻ địch trước mặt.

Một thoáng sau, đã có thể nhìn rõ khoảng trên dưới mười người, đồng một màu kinh phục đen, trên nền vải đen nhìn thấy ẩn hiện các bông mai màu bạc lấp lánh.

Ngao Tử Thanh im lặng, lạnh lùng quan sát bốn phía, tai chàng căng ra ngưng thần giới bị sự công kích đột ngột của địch nhân ở xung quanh.

Chàng đã nhận rõ mặt hai người đi đầu, cất tiếng cười sang sảng, nói:

– Tôn Kha Tân! Tôn Kha Tất! Cả hai người cũng có mặt ở đây? Giữa chúng ta đúng là oan gia đối đầu, sau lần gặp mặt ở Linh Châu, hiền huynh đệ vẫn khỏe? Không biết hai người đầu quân về Mai Lâm môn khi nào? Giữ chức vụ gì?

Người đi đầu là một lão nhân trạc ngũ tuần, người tầm thước da đen nhẻm nét mặt trông tinh ranh trầm tĩnh. Đôi mắt lóng lánh hữu thần, dưới cằm một chòm râu dê thưa thưa, đầu tóc thì cạo nhẵn thín, chỉ chừa một đuôi tóc bện thành sợi dải sau lưng.

– Không sai! Người này chính là tử địch của Ngao Tử Thanh, trước nay xưng bá ở Linh Châu, mới mấy tháng trước đây bị Ngao Tử Thanh làm cho ăn không ngon ngủ không yên, buộc phải đầu quân Mai Lâm Môn để tìm chỗ dựa. Một ác ma nức tiếng giang hồ, ngoại hiệu là Cuồng Long!

Ngay cạnh Cuồng Long Tôn Kha Tân hơi chếch về phía sau một chút, là bao đệ của lão. Một đại hán thân hình lực lưỡng, mặt đỏ như Quan Công, tuy tuổi mới quá bốn mươi mà hung danh đã vang động giang hồ không hề thua kém anh ruột gã. Đó chính là Đào Chùy Tôn Kha Tất!

Cuồng Long Tôn Kha Tân trợn tròn mắt nhìn chăm chăm về phía Ngao Tử Thanh. Thần thái lão thể hiện sự kinh ngạc cực độ, song song với vẻ kinh ngạc đó có chen lẫn sự bất an, sợ hãi.

o O o